

דינה דורון – סיפור חיים / תיעדו: יהודית זוסמן ורוני שרון

נולדתי ב- 4.4.1923 בעיר גומבינן בפרוסיה המזרחית.

אני בת יחידה. ב- 1.4.33.

כשהייתי בת עשר היטלר עלה לשלטון.

אבי עבד בבית דפוס ובשל היותו יהודי, קבל צו פיטורין.

כשהייתי בת עשר הכניסו אותי לגימנסיה של בנות מודרנית ביותר. אחרי חצי שנה אבי העביר אותי לבית ספר רגיל בשל מצבנו הכלכלי.

בשנת- 1934 אבי נפטר ונשארנו עוד שלוש שנים בגומבינן.

דודתי ודודי קנו סרטיפיקט באלף לירות סטרלינג

כדי לעלות לארץ ישראל. הם באו אלינו להיפרד ב- 1934 והבטיחו לאמי שלא ישאירו אותנו בחו"ל.

לדודי ודודתי לא היו ילדים והייתה להם זכות להעלות אותי.

כשהגיעו הניירות מפלסטינה קבלתי פספורט והודעתי למשטרה שאני עוזבת.

נפרדתי מאמא על הרציף ועליתי לפלסטינה דרך ברלין לאיטליה לפירנצה ולחיפה.

דודתי, שחיה באיטליה, הביאה אותי לאונייה בטרביסט, והגעתי לארץ ישראל, לחיפה.

ב- 23.12.35. בנמל חיכו לי דודי ודודתי, הם גרו ברחוב מסדה, בחדר אחד בדירה ואני אתם עד שהתפנה עוד חדר וגרתי בו.

הדוד הביא לארץ את אמו. אני הלכתי בחיפה לבית ספר עממי ג'.

אמא הגיעה לארץ ישראל ב- 10.10.36. לאחר קבלת אישור, עבדה במשק בית. אני עזבתי את בית הספר ב- 1937 והתקבלתי לעבוד כמתלמדת בחברת "מגדל" בהיותי בת 14, עבדתי שם כחמש שנים.

למדתי במקביל הנהלת חשבונות ופקידות ועבדתי כמנהלת חשבונות בכורדאני במפעל למרצפות.

ב- 1942 התחתנתי ונולדו לי שתי בנות. האחת ב- 1945 והשנייה ב- 1951.

ב- 1954 בעלי נפטר בפתאומיות משיתוק ילדים. בספטמבר 1954 עברתי לדירה עם שתי הבנות ואמא לקריית ים לשכון צבא קבע.

ב- 1957 התחתנתי, בעלי אמץ את שתי הבנות והשם של כולנו הפך לדורון.

ב- 1963 עברנו לחיפה לרחוב יותם וגרנו שם 45 שנים.

ב- 2005 בעלי נפטר ועברתי לבית אבות בפסגת אחוזה.

יש לי מבנותיי חמישה נכדים וחמישה נינים.